

anbringelse, som er særlig indgribende over for den indsatte.

Forslaget her handler imidlertid ikke om isolation, men om enrumsanbringelser eller, som det også hedder, udelukkelse fra fællesskabet. Den type anbringelser er ikke omfattet af 2001-ændringen af straffuldbyrdesloven, og det er der faktisk en god grund til.

Udelukkes en indsat fra fællesskab på en institution, sker det på baggrund af en konkret vurdering i kriminalforsorgen. Afgørelsen baserer sig på et skøn over nødvendigheden af udelukkelsen, et detaljeret kendskab til miljøet på den enkelte institution og ud fra en hensyntagen til opretholdelse af sikkerhed, ro og orden på den pågældende institution – et kendskab, man må sige, at domstolene vel næppe er i besiddelse af.

Endelig er det vanskeligt at sidestille udelukkelse fra fællesskab med isolation. Det første har bl.a. til formål at sikre, at den dømte ikke begår kriminalitet under afsoningen eller forsøger at undvige, mens den isolation, der finder sted under varetægtsfængsling, har til formål at forhindre, at den sigtede vanskeliggør efterforskning af sagen.

Vi vil gerne fra Socialdemokratiets side tilkendegive, at udelukkelse fra fællesskabet ikke skal bruges efter forgodtbefindende. Det er et alvorligt indgreb i den enkeltes afsoning, og for Socialdemokratiet er det derfor også afgørende, at alle indsatte i Kriminalforsorgens institutioner er i stand til at afsone i trygge rammer uden risiko for trusler eller lignende fra medindsatte.

Kl. 13.25

På den baggrund er vi også tilfredse med det resultat, som er kommet ud af det udvalgsarbejde under Kriminalforsorgen, som justitsministeren tidligere har redegjort for, og som vedrører udelukkelse fra fællesskabet. Af arbejdsgruppens rapport fremgår det, at antallet af tvangsmæssige udelukkelse fra fællesskabet, der varer mere end 4 uger, er relativt få, og udelukkelse fra fællesskabet bør selvfølgelig også begrænses mest muligt. Overstiger udelukkelsen 14 dage, fremgår det også af rapporten, at den udelukkede jævnligt bør overvåges, og det bør selvfølgelig også nøje vurderes i hvert enkelt tilfælde, om udelukkelsen skal kombineres med et samvær med andre medindsatte. Endelig anbefaler arbejdsgruppen, at der fortsat helt undtagelsesvis bør være mulighed for at kunne udelukke unge under 18 år fra fællesskabet.

På baggrund af det arbejde, som er foretaget i arbejdsgruppen, og fordi vi lige har hørt fra justitsministeren, at en række af anbefalingerne er på vej til at blive realiseret, føler Socialdemokratiet, at der er et godt grundlag for det videre arbejde med at sikre, at når der finder udelukkelse sted fra fællesskabet i Kriminalforsorgens institutioner, sker det fortsat på en forsvarlig måde over for de indsatte, samtidig med at det selvfølgelig stadig skal være nødvendigt at opretholde sikkerhed, ro og orden på den enkelte institution. På baggrund heraf bliver konklusionen, at Socialdemokratiet ikke kan støtte Enhedslistens beslutningsforslag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er ingen korte bemærkninger, så vi siger tak til hr. Bødskov og indbyder hr. Per Dalgaard på talerstolen som ordfører.

Per Dalgaard (DF):

Vi har her igen et af de forslag, hvis tekst kan få enhver forstandig person til at tænke, at her er noget galt. Enrumsanbringelse – hvad er dog det for noget? Sættes folk i fangehuller, eller hvad er det, der foregår?

Der foregår ikke anbringelse i enrum, såfremt der ikke er en god grund til det, og det ved Enhedslisten godt. Men når forslaget fremsættes, ser det ud, som om Enhedslisten er de eneste humanister her i verden, i hvert fald her i Danmark. Men det er selvfølgelig noget sludder.

Der er gode grunde til, at nogle indsatte vælger at lade sig isolere. Det kan være angst for stærke fanger, som de måske har et udestående med. Det kan imidlertid også ske som en disciplinær straf eller på grund af, at den indsatte er farlig for sig selv eller måske for sine medfanger.

Enhedslisten skriver i forslaget, at der er flere eksempler på, at indsatte bliver anbragt i enrum i årevis. Jeg har fundet frem til noget materiale fra Kriminalforsorgen, og det drejer sig om to styks, som dog havde mulighed for at anke afgørelsen. For nærværende er de nok ikke længe i enrum, men dengang undersøgelsen blev lavet tilbage i oktober 2001, havde de mulighed for gårdture og telefonisk kontakt med omverdenen, og den ene havde yderligere mulighed for samvær med fællestalsmanden og sin kæreste. Helt så slemt, som begrebet enrumsanbringelse lyder, er det altså ikke, så Dansk Folkeparti kan ikke støtte forslaget.